

Nicolae VASILE

Ping-pong cu gânduri și vieți (8)

(Preludiul unei morți)

Motto

Ping, gândul lui,	El a înțeles, s-a recules.
pong, gândul ei,	.....
ping-pong,	Pong,
ping-pong,	.....
ping-pong,	pong,
din ce în ce mai des.	.....
Când toți înțelegeau, ea	pong,
a ales.	.....
.....	.....
Ping, ping, ping,	.....
și pong nu mai venea.	.....

Pentru persoanele pe care le iubim am face orice, le-am oferi orice, am suferi oricât, dar ce facem cu cele care ne iubesc? Avem vreo obligație morală față de cei care ne iubesc, declarat sau nedeclarat? Zic de obligația morală, că dacă extindem la cea materială lucrurile se complică și mai mult. În categoria celor la care mă refer intră în primul rând dependenții genetic: părinții și bunicii.

În mod tradițional, excluzând cazurile anormale sau chiar patologice, care sunt destule, părinții ar trebui să reprezinte cel mai puternic și bine intenționat sprijin pentru copii. Ei sunt aceia care te apără în orice situație, chiar și atunci când știu că ai avea vreo vină în lucrurile rele care ți se întâmplă. Că, uneori,

pornind de la prea multă grijă, aceștia pot deveni prea insistenți, agasanți, fiind adesea catalogați ca cicălitori, se întâmplă des, dar acesta este un fenomen de suprafață și care nu trebuie să reflecte adevărata profunzime a relației părinte-copil. A crește un copil, cu atât mai mult dacă sunt mai mulți, este un demers foarte dificil și nu poate decurge liniar pe o perioadă lungă de timp, fără tensiuni cauzate de o parte sau de alta, dar acestea trebuie să fie trecătoare.

Bunicii, care în mod normal beneficiază doar de partea frumoasă a lucrurilor, nefiind implicați în partea grea a creșterii nepoților, devin adesea exagerat de binevoitori în relația cu aceștia, uneori riscând tensionarea relației cu părinții, adică propriii lor copii.

În acest context, răspunsul la întrebarea de mai sus, referitoare la obligațiile morale ale copiilor, este bine fundamentat atât filozofic cât și tradițional. Kant, care a dezvoltat mult percepțiile morale, spunea că trebuie să existe un autocontrol moral, iar când vrei să faci ceva trebuie să te întrebi *„Dacă toți ar face așa ceva, ar fi bine?”* și funcție de răspuns mai faci sau nu acel lucru. În tradiția românească, există un proverb care spune *„Ce ție nu-ți place, altuia nu-i face”*. Ca să vedeți cât de aproape de filozofie sunt învățăturile populare!...

După renunțarea la Ea, la serviciu și la conviețuirea viitoare cu părinții, El s-a orientat

spre o posibilă dezvoltare a condițiilor de trai pentru un viitor liniștit, fără griji materiale, la locuința bunicilor din parte mamei. Aceștia dispăruseră de mult timp.

El păstra vie în minte amintirea bunicii, trecută prin greutățile creșterii a cinci copii și a opt nepoți, dar care reușea să rămână un model de bunătate față de toți. Această imagine, venită parcă din aroma teiului din curte, plantat de ea cu zeci de ani în urmă, care părea a fi acea sursă binefăcătoare de liniște pentru toți care trăiseră în acea curte, inclusiv pentru animalele și plantele de acolo. Nu își amintea vreo întâmplare în care ea să se supere pe cineva care trăise în ceea ce lor li se întipărise în minte drept *curtea părintească*.

Gândit și început!... El a transformat inițierea acestui proiect într-un eveniment familial menit să însemne întoarcerea acasă. Într-un sfârșit de săptămână, s-au adunat toți: unchi, mătuși, cumetri, verii etc. pentru a participa la pregătirea terenului unde urma să fie construită noua casă în care își proiectase să trăiască, lipsit de griji, în perioada următoare.

Aceasta presupunea și demolarea unui pătut, al cărui finisaj exterior dăinuia din timpul când doi dintre unchii săi, participanți la eveniment. Ei realizaseră fațada respectivă din scândurile găsite la îndemână în curte, pe care tatăl lor le păstra pentru altceva, inițiativă pentru care luaseră atunci o mamă de bătaie,

deși erau destul de mari, în perioada liceului.

Tot atunci au dărmănat și fostele grajduri ale vacilor, cailor, cotețul porcilor, cotețele păsărilor, care erau de mult părăsite. Nu mai fuseseră folosite din perioada studenției acelorași unchi, care le umpluseră cu iepuri de casă, folosind în mod util nutrețurile care continuau să crească, dar nu aveau nicio folosire. Această nouă îndeletnicire, cea de crescători de animale, a luat sfârșit când simpaticele ființe au găsit o cale să evadeze din grajduri, săpând adevărate tuneluri care porneau de sub iesele, singurul loc unde nu erau dușumele, și ajungeau, trecând pe sub fundația clădirii, în fânul adiacent, de unde au dat iama în grădinile de zarzavat ale vecinilor. O parte din iepuri se întorceau pe aceeași cărare, dar mulți au dispărut sau au fost prinși de locuitorii din zonă.

Proiectul pregătirii terenului pentru viitoarea casă, pe lângă utilitatea lui, s-a transformat și într-o petrecere a familiei lărgite, bine apreciată de toți.

Lucrurile practice, însoțite de muncă fizică, fac bine în tratamentul depresiilor, dar acestea trebuie să fie de lungă durată, pentru că altfel, după proiecte punctuale, oricât de bine ar fi integrate într-o amplă succesiune, dacă există pauze lungi între activități, efectul curativ dispare. Trebuie găsite preocupări care să te țină implicat atât fizic, dar și mental, pentru perioade întinse și să te atașezi

sufletește de rezultatele muncii tale. Ajungem tot la iubire. Trebuie să-ți iubești atât parcursul, dar și rodul muncii tale și atunci nimic nu ți se va mai părea greu.

Se zice că Voltaire, în ultima parte a vieții sale, începuse să se ocupe de grădinărit. La locul unde practica noua sa ocupație, veneau multe din cunoștințe ale sale anterioare: filozofi, scriitori, jurnaliști, politicieni etc., care s-ar fi lungit în discuții, dar el le curma totdeauna spunându-le: *Trebuie să încheiem pentru că în acest timp plantele mele au nevoie de îngrijire, de apă etc.*

Degeaba îți schimbi locul, dacă nu îți schimbi gândurile!... Proiectul a eșuat că nu găsisese ceva de care să se atașeze psihic. Mai apăruse ceva rău în gândurile lui, ideea că acolo ar putea face ceva care să o supere pe bunica, prezentă în tot ce exista acolo. Oare toate demolările ar fi fost și pe placul ei? Animalele, plantele sunt vii și trebuie să faci în așa fel încât să rămână mereu vii, altfel, la gândurile tale rele mai adaugi și altele. Amintirile negative, care ar fi putut apărea de la o posibilă nemulțumire a bunicii ar fi putut deveni un iad din care să nu mai poți evada niciodată.

Proiectul „casă la bunici” a eșuat, adăugând încă o renunțare la cele deja existente.